

8.1 Nezaměstnaný

První pracovní den roku 2005, tedy v pondělí 3. ledna, jsem šel do Vršovic na **Úřad práce**, abych se nechal zapsat do evidence nezaměstnaných. Přidělování k jednotlivým referentkám probíhalo podle abecedního uspořádání příjmení, a tak jsem se dostal k příjemné a vstřícné paní Miroslavě Bínové (nevím, zda si jméno nepletu). Ráda slyšela, že mám naději na zaměstnání na VŠE, pobízela mě však, abych se rozhlížel i jinde a slíbila, že kdyby to vše vypadalo málo nadějně, pokusila by se mě umístit ve statistickém úřadě, jehož tehdy nová budova je ve Strašnicích blízko stanice metra A Skalka. Při každé návštěvě jsem dostal termín pro návštěvu následující (asi po měsíci), avšak těch návštěv bylo málo. Nezaměstnaným jsem byl jen dva měsíce.

Bylo mi jasné, že najít zaměstnání není pro šedesátníka snadné. Vzpomínám si na dva úvodní pohovory, při nichž obou jsem byl s to dát slib znamenající veliké sebezapření. Jeden byl v **Českém hydrometeorologickém ústavu (ČHMÚ)** v Komořanech. InSTITUTE atraktivní, jenže šlo o místo v útvaru majícím na starosti kontakt s Evropskou unií. Znamenalo by to několikrát do roka letět do Bruselu, a tam mluvit anglicky. Obojí bylo pro mne dost hrozné, ale neodmítl jsem. Svou angličtinu jsem nemohl doložit jinak než pomocí rezortní zkoušky, takže na tom to neztroskotalo (nikde nebyla informace o odřených uších, které jsem po zkoušce měl). Od pohovoru jsem odcházel s tím, že mi dají vědět, pokud bych se dostal do nějakého užšího výběru. Myslím, že to nebyla práce pro šedesátiletého dědu, což si v ČHMÚ moudře uvědomili. Druhý pokus se týkal místa odborného asistenta na **Fakultě životního prostředí** University Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Trochu z ruky, ale pro vnitrostátní jízdy mi režijka zůstala, rychlejšími rychlíky cesta trvala hodinu, nemusel bych tam být denně. Ve vzdálenosti jsem tedy problém neviděl. Avšak podmínkou přijetí by bylo přihlásit se do doktorandského studia! Moc jsem si přál najít zaměstnání, a tak jsem byl ochoten i tuto zcela nesmyslnou podmínku přijmout. Na pracovišti si ji nevymysleli, takový byl tehdy obecný trend přijímání lidí do pracovního poměru na vysoké školy. Naštěstí však ne úplně striktní. V Ústí mi, podobně jako v Komořanech, naději dali, avšak další zájem neměli.

Kromě těchto pohovorů jsem se na základě inzerátu informoval na místo na **Škvoreckého gymnáziu** v Legerově ulici. Nabídli mi práci na dohodu, myslím, že

dokonce jen na jedno pololetí. Pravidla pro pobírání podpory v nezaměstnanosti byla tehdy taková, že pro mne mělo smysl jedině nastoupit do řádného pracovního poměru; pokud by to bylo na dobu určitou, tak aspoň do 10. června 2006, kdy mi vznikl nárok na důchod. A tak tam jsem jakýkoli zájem ztratil.

Kamarád ze studií Miloš Kaňka, vedoucí Katedry matematiky na Fakultě informatiky a statistiky na VŠE, mi stále dával velkou naději, jen se mu nějak nedařili rozhábat nutnou konkursovou proceduru. Když jsem v únoru žádné zaměstnání neměl, Miloš se mnou plně počítal, rozvrhář Doc. Coufal mi připravil rozvrh a já jsem – bez pracovní smlouvy – od 21. února učil. Začátkem týdne na přelomu února března proběhl konkurs a já jsem se stal **odborným asistentem na Katedře matematiky Fakulty informatiky a statistiky VŠE** s pracovním poměrem na dobu určitou do 30. června 2006 (původně mi nabízeli smlouvu na rok, já jsem ovšem trval na 16 měsících, aby pokryla dobu do důchodového věku). Tím nastalo mé poslední, nejhezčí, nejvíce uspokojující pracovní období mého života. Vzpomínání na ně ovšem už nepatří do kapitoly *Nezaměstnaný*. Paní Bínová na Úřadu práce mou telefonickou informaci o tom, že už mám místo, spojenou i se zrušením další návštěvy u ní, přijala s uspokojením.

Po odchodu od ČD mi zůstaly **režijní výhody** v důchodcovském rozsahu, tedy sice značně zredukované pro zahraničí, avšak v plném rozsahu nejen pro Česko, nýbrž i pro Slovensko. Díky odstupnému spolu se slušnou podporou v nezaměstnanosti žádné finanční problémy nevznikly. Musel jsem však řešit **přístup k internetu**. Doma jsme měli počítač (PC), kvádrovou skříň rozměrů asi 15 x 40 x 60 cm a k ní klávesnici, obrazovku, myš a soustavu reproduktorů, ovšem neměli jsme jeho připojení do sítě. Internet jsem používal v zaměstnání; kvůli vedení ekologické sekce ČKA jsem potřeboval posílat hodně e-mailů či mejlů. Tato možnost skončila. A tak jsem si domluvil možnost používat počítač s internetem přímo v sekretariátu České křesťanské akademie (ČKA) ve 3. (nejvyšším) patře kláštera Emauzy. Chodil jsem tam asi dvakrát týdně, což vzhledem k dostatku času nebyl problém. Čas jsem se ovšem jinak snažil dobře využívat, nicméně skutečnost, že jsem nezaměstnaný, na mou psychiku doléhala více, než jsem si před tím dokázal představit.

V období mé nezaměstnanosti proběhla jedna velmi radostná událost – v únoru 2005 měla v Betlémské kapli **Radunka promoci**. Bylo to tam jiné než v Karolinu, ale také

velice důstojné. A tak, když jsem nastoupil do pracovního poměru na VŠE, byly všechny dcery vdané a měly ukončené vysokoškolské vzdělání.

V době promoci byla Radunka zaměstnaná v kuchyňském studiu Sýkora v Holešovicích na Třídě Dukelských hrdinů. Ona měla a má úžasný talent a cit pro řešení interiérů, zvláště kuchyní, a ten zde mohla uplatnit. A o pár měsíců později jsme jej vděčně využili i my a nechali jsme si od ní dobře poradit při zařizování bytu v Malešicích, kam jsme se v listopadu stěhovali.

V lednu a únoru 2005 jsem byl nezaměstnaný. U dráhy zaměstnání skončilo a na VŠE ještě nezačalo. Avšak obě tato pracoviště byla vlastně na obou koncích tohoto dvouměsíčního období. Na dohodu o provedení práce jsem učil na VŠE už na podzim 2004, na dohodu o provedení práce jsem ještě dokončoval nějaké drobnosti týkající se komunikace osobní pokladny s platebním terminálem na jaře 2005 (samozřejmě nikoli v lednu či v únoru, tím bych ztratil nárok na podporu v nezaměstnanosti); to jsem ovšem už nechodil na Florenc, nýbrž pod Tábor (pracoviště bylo nejen v ulici Pod Tábořem, nýbrž opravdu přímo pod kopcem Tábor). Drážní podnik pak po řadu let pořádal předvánoční setkání s bývalými "áresáky", a díky aktuální poloze pracoviště pro ně vybral restauraci U Tvrze, která je pro mne v docházkové vzdálenosti z domova (a spolujednatel je kamarád ze Stuže¹ Pepík Břečka). Pohoštění bylo zajištěno. To s odstupem doby skončilo, avšak s bývalými spolupracovníky od Aresu jsme se scházeli, byť ve vlastní režii, dále – v Riegrových sadech, na Pankráci, poslední dobou u tunelu v Karlíně. Tečku, snad ne definitivní, za tím udělal až koronavirus.

3.11.2021

¹ Společnost pro trvale udržitelný život